

Kielce, 2011.04.01

Znak: SKO. PZ-71/1107/72/2011

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach w składzie orzekającym:

Przewodnicząca: Róża Kowalkowska- Zmarzlik/sprawozdawca/

Członkowie: Irena Balchanowska-Janus

Marta Malesza

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 01.04.2011r. odwołania Stowarzyszenia Obrona Zwierząt, z siedzibą w Jędrzejowie, ul. 11-go Listopada 29 od decyzji z dnia 07.02.2011r. znak: GPL.7331/44/2010/2011 wydanej przez Wójta Gminy Wodzisław, którą odmówiono ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie „Schroniska dla zwierząt” wraz z niezbędną infrastrukturą techniczną, w tym dla: budynku socjalno-biurowego, budynku gospodarczo-magazynowego, budynku dla zwierząt gospodarczych, budynku na boksy dla psów i kotów, zbiornika na ścieki sanitarne, w alternatywie przydomowej oczyszczalni ścieków, zbiornika na ścieki deszczowe, na terenie działki nr ewid. 236/1, położonej w miejscowości Przyłęk, gmina Wodzisław,

- na podstawie art. 138 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.)

-uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji.

UZASADNIENIE

Wymienioną na wstępie decyzją, po rozpatrzeniu wniosku Prezesa Stowarzyszenia Obrona Zwierząt, z siedzibą w Jędrzejowie, ul. 11-go Listopada 29, Wójt Gminy Wodzisław odmówił ustalenia warunków zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie planowanej inwestycji, wymienionej w osnowie decyzji.

Załącznikami decyzji są Załącznik Nr 1 oraz Załącznik Nr 2 - wyniki analizy, obejmujące część tekstową i graficzną.

W podstawie prawnej podjętego rozstrzygnięcia organ I instancji powołał przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym /Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm./ oraz przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. - Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji, powołując się na treść przepisu art. 61 ust. 1 ww. ustawy stwierdzono, że wnioskowane zamierzenie inwestycyjne nie spełnia warunków określonych w ww. art.61 ust. 1 w punktach 1 i 5 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Opisując przebieg postępowania w sprawie organ I instancji wskazał, że teren inwestycji leży na obszarze pozbawionym planu miejscowego i z tego powodu warunki zabudowy dla wnioskowanej inwestycji należało ustalić w drodze decyzji o warunkach zabudowy. Rozstrzygnięcie wydano w oparciu o przepis art. 61 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003r. Nr 164, poz. 1588).

Organ wyznaczając granice obszaru analizowanego i przeprowadzając na nim analizę funkcji i cech zabudowy wskazał, że na obszarze analizowanym nie ma istniejącej zabudowy umożliwiającej ustalenie cech dla nowej zabudowy, ponieważ występuje tutaj zabudowa mieszkalno-gospodarcza. Planowana inwestycja nie posiada charakteru obiektu towarzyszącego istniejącej zabudowie i nie stanowi też uzupełnienia lub wzbogacenia funkcji podstawowej. Ponadto, stwierdzono, że planowana inwestycja znajduje się w granicach rejonu ochrony „B” Głównego Zbiornika Wód Podziemnych „Niecka Miechowska SE” Nr 409 i jego obszaru ochronnego, zatwierdzonego decyzją znak: DG kdh/BJ/489-6227/99 z dnia 14 lipca 1999r. Ministra Ochrony Środowiska i Zasobów Naturalnych i Leśnictwa .

Nadto, wskazano, że teren inwestycji położony jest w granicach obszaru proponowanego do objęcia ochroną w ramach Europejskiej Sieci Ekologicznej NATURA 2000 (SOO), pn. Specjalny Obszar Ochrony Siedlisk (SOO) Natura 2000 „Dolina Mierzawy”. Stosownie do treści przepisu art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody na obszarach proponowanych do objęcia ochroną w ramach sieci Natura 2000 zabrania się podejmowania działań mogących osobno lub w połączeniu z innymi działaniami znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000.

W dalszej części uzasadnienia decyzji wskazano, że wnioskowana lokalizacja „Schroniska dla zwierząt” nie spełnia wymogu zachowania odległości 150m od wybudowanych w pobliżu budynków mieszkalnych i budynków gospodarczych służących do składowania produktów rolnych i produkcji zwierzęcej, co stanowi naruszenie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23.06.2004r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt (Dz. U. Nr 158, poz.1657). Mając na uwadze powyższe organ I instancji stwierdził, że brak jest podstaw prawnych do wydania pozytywnej decyzji o warunkach zabudowy w niniejszej sprawie.

Od ww. decyzji odwołanie podpisała Pani Agnieszka Lechowicz Prezes Stowarzyszenia Obrona Zwierząt, wnosząc o ustalenie warunków zabudowy dla wnioskowanej inwestycji lub przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że schronisko dla bezdomnych zwierząt nie jest inwestycją z kategorii produkcji rolniczej ani hodowli zwierząt.

Nadto, zarzucono, że organ I instancji wskazując, iż wnioskowana inwestycja znajduje się w granicach Głównego Zbiornika Wód Podziemnych „Niecka Miechowska SE” nie wykazał szkodliwości dla środowiska projektowanej inwestycji. Nadto, organ nie jest właściwy do badania uciążliwości planowanej inwestycji na środowisko i otoczenie, jak również dokonania arbitralnej samodzielnej oceny wpływu planowanej inwestycji na obszar NATURA 2000 a tym bardziej do wykorzystywania tej oceny do argumentowania odmowy ustalenia warunków zabudowy. Strona odwołująca zarzuca, że Wójt Gminy Wodzisław ograniczył analizę funkcji jedynie do działek bezpośrednio graniczących z terenem inwestycji, co niezgodne jest z zasadą dobrego sąsiedztwa, pojęciem działki sąsiedniej i ładu przestrzennego i godzi w wolność zagospodarowania terenu, w tym jego zabudowy.

W dalszej części odwołania wyrażono pogląd, że nie ma racji Wójt Gminy twierdząc, że budowa schroniska nie jest zgodna z przepisami techniczno-weterynaryjnymi, ponieważ

wyłącznie lekarz weterynarii kwalifikuje daną infrastrukturę jako spełniającą wymogi opisane w rozporządzeniu. Nadanie statusu schroniska, zdaniem strony odwołującej się, następuje po zakończeniu inwestycji.

Podnoszony przez Wójta sprzeciw mieszkańców nie powinien zostać uwzględniony ponieważ nie jest formalnym kryterium rozstrzygnięcia wniosku.

Podsumowując powyższe, Strona odwołująca wskazała na cele statutowe Stowarzyszenia oraz odniosła się jego szerokiej działalności.

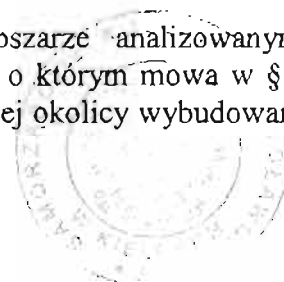
Dokonując na podstawie art. 138 k.p.a. prawnej i merytorycznej oceny zasadności podjętego rozstrzygnięcia, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Kielcach po dokonaniu analizy akt zważyło, co następuje:

Tryb i zasady ustalania warunków zabudowy w obecnym stanie prawnym regulują przepisy ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zm.).

Zgodnie z art. 59 ust. 1 ww. ustawy, zmiana zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, polegająca na budowie obiektu budowlanego lub wykonaniu innych robót budowlanych, a także zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, z zastrzeżeniem art. 50 ust. 1 i art. 86, wymaga ustalenia w drodze decyzji, warunków zabudowy. Z przepisu tego wyraźnie wynika, że każda budowa obiektu budowlanego, niezależnie od tego czy jest to zabudowa uzupełniająca, czy też podstawowa oraz każde wykonywanie robót budowlanych i zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego, bądź jego części wymagają uzyskania przez inwestora indywidualnej decyzji o warunkach zabudowy, co do której mają zastosowanie przesłanki określone w art. 61 ust. 1 ustawy oraz przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania terenu (Dz. U. Nr 164, poz. 1588). Należy również wyjaśnić, że niniejsza sprawa nie dotyczy sytuacji określonych w art. 50 ust. 1 i 86 powołanej ustawy.

W tym stanie rzeczy, organ I instancji prawidłowo przyjął, że wydanie decyzji o warunkach zabudowy jest możliwe jedynie w przypadku łącznego spełnienia warunków przewidzianych w art. 61 ust. 1 ustawy, a enumeratywnie wymienionych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Zgodnie z § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, dalej rozporządzenie z 26 sierpnia 2003 r. (Dz. U. z 2003r. Nr 164, poz. 1588), w celu ustalenia wymagań dla nowej zabudowy i zagospodarowania terenu *właściwy organ wyznacza wokół działki budowlanej, której dotyczy wniosek o ustalenie warunków zabudowy, obszar analizowany i przeprowadza na nim analizę funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu w zakresie warunków, o których mowa w art. 61 ust. 1-5 ustawy. Granice obszaru analizowanego wyznacza się na kopii mapy, o której mowa w art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy, w odległości nie mniejszej niż trzykrotna szerokość frontu działki objętej wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy, nie mniejszej jednak niż 50 metrów.*

Analiza przedłożonych akt sprawy wykazała, że w obszarze analizowanym, wyznaczonym wokół działki budowlanej, której dotyczy wniosek, a o którym mowa w § 3 ust.1 ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury, a także w najbliższej okolicy wybudowane są budynki mieszkalne i gospodarcze.

Na wstępie oceny badanej decyzji organu I instancji, zauważyć należy, że granice obszaru analizowanego zostały wyznaczone z naruszeniem przepisu ww. § 3 ust. 2 rozporządzenia z 26 sierpnia 2003 r. w zakresie sposobu wyznaczenia granic tego obszaru. Minimum obszaru analizowanego wynosi nie mniej niż trzykrotna szerokość frontu działki objętej wnioskiem o ustalenie warunków zabudowy, ale równocześnie nie mniej niż 50 metrów - **wokół działki objętej wnioskiem** o ustalenie warunków zabudowy. Tymczasem już pobieżna analiza mapy z zaznaczonymi granicami obszaru analizowanego, stanowiącej załącznik nr 2 do decyzji o warunkach zabudowy wskazuje, że w południowo-zachodniej granicy działki nr 236/1, odległość ta wynosi mniej niż 50 metrów. W konsekwencji przedstawionego wyżej uchybienia w zakresie wyznaczenia obszaru analizowanego i przeprowadzonej na nim analizy, nie można przyjąć, aby określone w zaskarżonej decyzji rozstrzygnięcie było prawidłowe. Zgodnie z orzecznictwem sądowym wadliwie sporządzona analiza, w oparciu o zbyt mały obszar analizowany w konsekwencji powoduje, że decyzja jaka zapadła w oparciu o wyniki tej analizy w tym postępowaniu jest również wadliwa /WSA w Kielcach II/S.A./Ke 725/10/.

Jak wynika z ugruntowanego orzecznictwa sądowego organ wyznaczając granice obszaru analizowanego powinien uzasadnić, dlaczego wyznaczył takie, a nie inne granice obszaru analizowanego. Jest to tym bardziej istotne dla sprawy, że obszar analizowany winien stanowić pewną urbanistyczno-architektoniczną całość, na podstawie której można ustalić warunki zabudowy dla planowanego przedsięwzięcia. W rozpoznawanej sprawie brak jest stosownego uzasadnienia na tę okoliczność.

Kolegium podkreśla w tym miejscu, że nie neguje stwierdzenia organu I instancji, iż wnioskowana inwestycja nie spełnia wymogów art. 61 ust. pkt 1 ww. ustawy, w aspekcie kontynuacji funkcji. Jednak rozstrzygnięcie organu zapadło przedwcześnie, bez wnikliwego i wyczerpującego zbadania wszystkich okoliczności sprawy w pełnym zakresie.

Zdaniem Kolegium, organ I instancji przedwcześnie przyjął, że istniejąca zabudowa w obszarze podlegającym analizie nie pozwala na ustalenie kontynuacji funkcji zabudowy dla zamierzenia inwestycyjnego, a tym samym nie jest spełniony warunek z art. 61 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, umożliwiający wydanie decyzji zgodnej z wnioskiem. Organ ten nie udokumentował i nie uzasadnił właściwie swojego stanowiska.

Nie dokonał bowiem kwalifikacji wnioskowanej inwestycji w aspekcie przepisów § 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie oznaczeń i nazewnictwa stosowanych w decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz w decyzji o warunkach zabudowy /Dz. U. z 2003r. Nr 164, poz. 1589/, tj. nie wskazał funkcji planowanego przedsięwzięcia inwestycyjnego w świetle ww. przepisu. Stąd, brak jest możliwości dokonania oceny analizy kontynuacji funkcji w ramach sporządzonej przez organ Analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu, o jakiej mowa w § 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z orzecznictwem sądowym pojęcie działki sąsiedniej jak i kontynuacji funkcji należy interpretować w sposób szeroki. Planowana nowa zabudowa powinna odpowiadać charakterystyce urbanistycznej i architektonicznej zabudowy już istniejącej. Określenie powyższej charakterystyki jest obowiązkiem organu prowadzącego postępowanie w sprawie ustalenia warunków zabudowy.

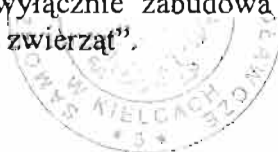
Ma rację strona odwołująca twierdząc, że kontynuacja funkcji, o której mowa w art. 61 ust. 1 pkt. 1 ww. ustawy oznacza, że nowa zabudowa musi się mieścić w granicach zastanego w danym miejscu sposobu zagospodarowania terenu. Przyjąć więc należy, iż w zakresie kontynuacji funkcji mieści się taka zabudowa, która nie godzi w zastany stan rzeczy. Nowa zabudowa jest zatem dopuszczalna o tyle, o ile można ją pogodzić z już istniejącą funkcją. Rozumienie kontynuacji funkcji zabudowy i zagospodarowania terenu należy zatem traktować szeroko, zgodnie z wykładnią systemową, która nakazuje rozstrzygać wątpliwości na rzecz uprawnień właściciela czy inwestora, po to by mogła być zachowana zasada wolności w zagospodarowaniu terenu, w tym jego zabudowy (wyrok WSA sygn. akt IV S.A./Wa 482/06 z dnia 23.10.2006r.). **Przyczyną odmowy ustalenia warunków zabudowy może być tylko projektowanie inwestycji sprzecznej z dotychczasową funkcją terenu, czyli niedająca się z nią w praktyce pogodzić i sprzeczność tą organ potrafiłby racjonalnie wykazać w uzasadnieniu decyzji.**

Jednocześnie Kolegium stwierdza, że organ I instancji wskazując na położenie terenu inwestycji względem zarówno głównego Zbiornika Wód Podziemnych „Niecki Miechowskiej SE” i jego obszaru ochronnego, jak i Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk (SOO) Natura 2000-„Dolina Mierzawy” nie udokumentował w żaden sposób swojego stanowiska, jak również nie dokonał własnej analizy i oceny stanu prawnego i faktycznego terenu inwestycji na okoliczność, że wnioskowana inwestycja może negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000. Brak jakichkolwiek wywodów organu w tym zakresie. Nie oznacza to jednak, że organ nie może odmówić ustalenia warunków zabudowy dla wskazanej przez wnioskodawcę inwestycji. Jednak, zdaniem Kolegium, uczynił to przedwcześnie.

W ocenie Kolegium, również przedwcześnie organ I instancji uznał, że lokalizacja „Schroniska dla zwierząt” nie spełnia wymogu określonego w art. 61 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy, z uwagi na brak zachowania odległości 150m od wybudowanych w pobliżu budynków mieszkalnych i budynków gospodarczych służących do składania płodów rolnych i produkcji zwierzęcej, co stanowi naruszenie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23.06.2004r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla prowadzenia schronisk dla zwierząt (Dz. U. Nr 158, poz.1657). Organ nie dokonał koniecznej w sprawie analizy prawnej, czy wskazane przez niego ww. rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23.06.2004r. stanowi faktycznie przepis odrębny w świetle przepisu art. 61 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy.

Zauważyć bowiem należy, że, zdaniem Kolegium, rozporządzenie to stanowi przepis wykonawczy do ustawy Prawo budowlane /Dz. U. z 2006r. Nr 156, poz.1118 ze zm./, mającej zastosowanie na następnym etapie inwestycyjnym, dotyczącym postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na budowę. Zgodnie z orzecznictwem sądowym, ustawa Prawo budowlane nie stanowi przepisu odrębnego, w myśl przepisów art. 56 w związku z art. 64 ust. 1 ww. ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Okoliczność tę organ I instancji winien przeanalizować dokładnie w ponownie prowadzonym postępowaniu w niniejszej sprawie.

Zauważyć dodatkowo należy, że organ I instancji nie określił wystarczająco szczegółowo i jednoznacznie, na podstawie stosownego materiału dowodowego, jaką funkcję pełnią poszczególne budynki znajdujące się w strefie 150m od planowanej inwestycji. Podkreślić bowiem należy, że w analizie funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu organ I instancji ogólnie wskazał, że w obszarze analizowanym występuje wyłącznie zabudowa mieszkaniowa i gospodarcza, nie wskazując „innych miejsc gromadzenia zwierząt”.

Analizując zaskarżoną decyzję organu I instancji na podstawie zgromadzonych akt sprawy, zważyć należy, że organ ten w zbyt ogólnym zakresie rozpatrzył niniejszą sprawę, ponieważ nie odniósł się w sposób wystarczający do treści przepisu art. 61 ust. 1 pkt. 1 i 5 ww. ustawy - w sposób wyczerpujący wszystkie okoliczności sprawy.

Podsumowując powyższe ustalenia, w ocenie Kolegium, decyzja organu I instancji wydana została przedwcześnie, bez przeprowadzenia postępowania, wyjaśniającego wszystkie kwestie, mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

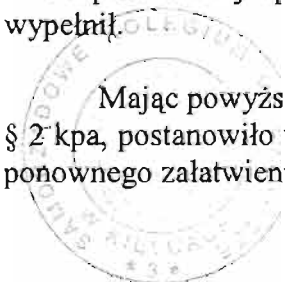
Badając kwestionowaną przez stronę w trybie odwoławczym decyzję organu I instancji stwierdzić należy, że brak w tej decyzji organu I instancji należytego uzasadnienia jego stanowiska w powyższym zakresie stanowi naruszenie art. 107 § 1 i 3 k.p.a., zgodnie z którym każda decyzja powinna zawierać uzasadnienie faktyczne, zawierające wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz uzasadnienie prawne, czyli wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Prawidłowe zredagowanie pod względem merytorycznym i prawnym uzasadnienia decyzji administracyjnej ma kardynalne znaczenie dla stosowania zasady przekonywania wyrażonej w art. 11 k.p.a., a realizowanej na mocy art. 107 § 3 tego aktu prawnego. Organ administracyjny jest zobowiązany tą zasadą do wyjaśnienia stronom zasadności przesłanek, którymi kierował się przy załatwieniu sprawy. Elementem decydującym o przekonaniu strony co do trafności rozstrzygnięcia jest uzasadnienie decyzji. Zasada przekonywania nie zostanie zrealizowana, gdy organ pominię milczeniem niektóre twierdzenia lub nie odniesie się do faktów istotnych dla danej sprawy (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2005 r., sygn. akt III SA/Wa 180/05, Baza Orzeczeń LEX 166546).

Jak słusznie wskazał przy tym Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 15 grudnia 1995 roku (sygn. SA/Lu 2479/94, Baza Orzeczeń LEX nr 27106), obowiązek organów administracyjnych należytego i wyczerpującego informowania stron o okolicznościach faktycznych i prawnych, którymi kierowały się te organy w toku załatwiania spraw, stanowi jeden z istotnych czynników wpływających na umocnienie praworządności w administracji. Motywy podjęcia przez organ decyzji powinny znaleźć swój wyraz w jej uzasadnieniu faktycznym i prawnym, bowiem strony mają prawo znać argumenty i przesłanki podejmowanej decyzji. Prawidłowe uzasadnienie decyzji ma zatem nie tylko znaczenie prawne, ale i wychowawcze, bowiem pogłębia zaufanie stron postępowania do organów administracyjnych. Przy czym uzasadnienie prawne decyzji powinno polegać nie tylko na powołaniu przez organ artykułu czy też paragrafu przepisu prawa, ale także na dokonaniu umotywowanej oceny stanu faktycznego sprawy w świetle obowiązującego prawa, oraz wskazaniu jaki zachodzi związek między tą oceną, a treścią rozstrzygnięcia. Natomiast uzasadnienie faktyczne decyzji - zgodnie z art. 107 § 3 k.p.a. - powinno zawierać przede wszystkim wskazanie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów, które organ uznał za udowodnione.

W rozpoznawanej sprawie organ I instancji niewątpliwie powyższych obowiązków nie wypełnił.

Mając powyższe rozważania na uwadze Kolegium Odwoławcze, stosownie do art. 138 § 2 kpa, postanowiło uchylić w całości ww. decyzję organu I instancji i sprawę przekazać do ponownego załatwienia.

Ponownie rozpoznając niniejszą sprawę organ administracji winien, w celu dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, przeprowadzić prawidłowo postępowanie dowodowe, poprzez sporządzenie analizy funkcji oraz cech zabudowy i zagospodarowania terenu dla planowanej inwestycji zgodnie z wymogami określonymi w przepisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz w przepisach rozporządzeń wykonawczych, mając przy tym na uwadze aby podjęta przez niego decyzja odpowiadała wymogom określonym w m.in. art. 107 k.p.a.

Odnosząc się do pozostałych kwestii podniesionych w odwołaniu Kolegium wyjaśnia, że ma rację strona odwołująca twierdząc, że sprzeciw mieszkańców sąsiednich działek nie może mieć wpływu na sposób rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, ponieważ przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie stwarzają takiej możliwości.

W związku z powyższym, orzeczono jak w osnowie niniejszej decyzji.

Decyzja ta jest ostateczna.

Jeżeli strona uzna, że decyzja ta narusza prawo, może wnieść skargę (2 egz.) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach, ul. Prosta 10, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Kielcach, 25-955 Kielce, Al. IX Wieków 3, w terminie 30 dni od daty doręczenia decyzji.

Zespół orzekający Kolegium Odwoławczego:

Przewodnicząca : Róża Kowalkowska- Zmarzlik.....
 Członkowie: Irena Balchanowska-Janus
 Marta Malesza

Otrzymują:

strony według odrębnego wykazu